

skulle opdrages, og Erklæringen skal gaa ud paa, at Børnene skulle opdrages i den Trosbekendelse, til hvilken en af Forældrene hører, eller i Folkekirkens Tro. Til denne Bestemmelse har Udvalget foreslaaet at føje det, der staar i Ændringsforslaget under Nr. 10, hvilket er de nu-gældende Regler. Jeg for min Del tillægger ikke hele denne Bestemmelse synderlig Vægt. Jeg tror, det er en Bestemmelse, der vil have saare liden Betydning i det praktiske Liv. Hvad vil det i Grunden sige, at man, naar man slutter sit Ægteskab, bestemmer, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages? Det vil jo dog væsentlig bero paa, hvilken Tro Forældrene have, og ikke paa, hvilket Trossamfund de udvortes tilhøre; og det vil ikke blot bero paa den Tro, de i Øjeblikket have, det vil meget væsentlig komme til at bero paa den Tro, de mulig siden under deres Ægteskab faa. Jeg indser derfor ikke, at der i Virkeligheden er opnaaet noget ved de Bestemmelser, der staa her. Jeg kan se, at de kunne være til Gæne for adskillige samvittighedsfulde Mennesker, naar de skulle træffe denne Bestemmelse, men jeg kan ikke se, at de kunne have nogen større Betydning for Børnenes Opdragelse. Hvor Forældrene ere enige om at lade deres Børn opdrage paa den ene eller den anden Maade, vil man ikke kunne fremtvinge, at de opdrages enten i Folkekirkens Tro eller i et af de Trossamfunds Tro, hvortil Forældrene have hørt. Hvis Forældrene f. Eks. føle sig dragne til den katolske Kirke og uden selv at gaa over til den lade deres Børn opdrage katolsk, saaledes som vi ofte se, saa kan ingen blande sig deri; hvis Forældrene ere enige om at opdrage Børnene uden religiøs Tro, vil heller ingen kunne blande sig deri for at hævde Lovens Bestemmelser. Kun hvor de ere uenige om Børnenes religiøse Opdragelse, kan det mulig faa nogen Betydning. Men det vil være ganske overordentlig vanskeligt for Domstolene eller Kultusministeriet i det enkelte at bestemme, om Børnene virkelig opdrages i den ene eller den anden Tro. En meget stor Del af Udvalget har derfor været enig om, at vi vilde have foretrukket en anden Bestemmelse, en Bestemmelse, der kunde overholdes, nemlig den Bestemmelse, at i saadanne Tilfælde,

som her er Tale om, skulle Ægtefolkene, inden de indgaa deres Ægteskab, afgive en Erklæring om, hvilken af dem der skal raade over Børnenes religiøse Opdragelse, naar de ikke derom ere enige. Det var noget, som Øvrigheden eller Ministeriet i Stridstilfælde let kunde rette sig efter, medens det vil være meget vanskeligt for dem at skønne over, hvad der stemmer med den Erklæring, der her forlanges. Da imidlertid den højtærede Minister ikke vilde gaa ind paa en saadan Formulering, vendte vi tilbage til den nuværende Tilstand. Jeg har blot villet udtale dette, fordi jeg ikke er tilfreds med blot at opretholde den nuværende Tilstand. Men kan man ikke enes om noget andet, er det jo altid det forstandigste at blive staaende ved det, som nu en Gang gælder.

Den højtærede Ministers Stilling til Ændringsforslaget under Nr. 39 forstaar jeg ikke. Den ærede Minister vil ikke, at det, naar Folk have faaet deres Ægteskab indgaaet paa borgerlig Maade, skal staa dem frit for at henvende sig til hvilken Præst, de ville, for at faa kirkelig Vielse. Han vil, at Sagen skal gaa til Ministeriet i de i Paragraffen anførte Tilfælde, og at Ægtefolkene skulle have en særlig Bevilling til at faa en anden Præst end den, der er berettiget dertil. Jeg forstaar ikke dette. Thi vi have jo Ret til Sognebaandsløsning, og et hvilket som helst Ægtepar kan altsaa faa den Præst, de ville have, ved at løse Sognebaand til ham. Men Udvalget har ikke ment, det var heldigt at fremkalde en Sognebaandsløsning pro forma for at faa en Præst til at forrette en enkelt kirkelig Handling, idet man løser Sognebaand til ham umiddelbart før Vielsen og vender tilbage igen til sit Sogn lige efter Vielsen. Vi have derfor stillet det frit for de vedkommende at indgaa deres Ægteskab for en hvilken som helst Præst. Tilmed have vi ogsaa ment, at det var hensynsfuldest at lade den Præst, som ellers havde Ret til at foretage Vielsen, og hans Degn faa deres Offer. Hvis Ægtefolkene derimod løse Sognebaand, faa jo hverken Præsten eller Degnen noget Offer. Jeg ser derfor ikke rettere, end at den eneste praktiske Følge af Ministerens Standpunkt er, at vedkommende Præst og Lærer miste det